

**Tres mesos
després de la
formació del
govern
valencià ja es
nota la
importància dels
sectors controlats
per UV. Amb
influència
assegurada
en àrees com
joventut o la
RTVV,
els de
Lizondo
s'han situat en
l'administració
valenciana
amb dos
objectius
fonamentals:
poder designar
molts càrrecs
i tenir una
presència
constant en els
mitjans de
comunicació.**

Mentre era tinent d'alcaldia, Valentí González Lizondo, el líder carismàtic i omnipotent d'Unió Valenciana, va explotar al màxim les possibilitats publicitàries del càrrec. De fet, va convertir-se pràcticament en alcalde consort, encalçant sense treva l'alcaldessa Rita Barberà allà on hi haguera la mínima oportunitat de topar amb un mitjà de comunicació. Calia evitar com fóra el perill de ser absorbits pel soci majoritari en el govern municipal, el PP, i l'única manera era tenir una imatge pròpia i constant. L'estratègia donà bons resultats fins que Lizondo dimití el seu càrrec, però malgrat la pèrdua de vots registrada durant les darreres eleccions pels unionistes, va ser definitiva per mantenir encesa la flama de l'anticatalanisme visceral.

Durant l'anterior legislatura, els regidors d'UV eren necessaris per tal que el PP poguera governar l'Ajuntament de València; ara els populars tenen la majoria absoluta en el govern del cap i casal valencià però els cinc diputats regionalistes a les Corts Valencianes són imprescindibles per tal que el PP controle

la Generalitat valenciana; i els de Lizondo han sabut traure'n el màxim partit.

Una qüestió de supervivència. Amb menys vots, però més decisius, els representants d'UV, obligats moralment a pactar amb el PP, decidiren exigir una entrada en el govern que els garantira dos objectius fonamentals: col·locar el major nombre possible d'assessors i càrrecs, i ocupar responsabilitats en àrees de ressonància pública notable. Calia mantenir alguns quadres lligats al partit a través dels seus públics i tenir una presència garantida en els mitjans de comunicació, fóra com fóra, per tal d'assegurar la supervivència d'un partit més amenaçat que mai de ser fagocitat pel PP.

Les negociacions amb els seus socis foren tenses. En un primer moment els regionalistes demanaren, a més de la presidència de les Corts Valencianes, la Conselleria d'Educació i la recentment fusionada d'Agricultura i Medi ambient. El president de la Generalitat valenciana, Eduardo Zaplana, amenaçà de constituir un govern monocolor, però tant les amenaces d'un com les demandes dels altres no eren més que focs d'artifici perquè l'entesa havia d'arribar. I arribà. De la mà de la gran patronal valenciana, personalitzada en Federico Fèlix, president de l'Associació Valenciana d'Empresaris, AVE, en el despatx del qual es formalitzà l'acord entre Lizondo i Zaplana. Per fi, els regionalistes aconseguiren la presidència de les Corts Valencianes, que ara ocupa González Lizondo, la Conselleria d'Agricultura i Medi Ambient, un senador territorial a Madrid i la direcció de dos institucions bàsiques pel pressupost, però encara més, per la repercussió pública que tenen: el Consell de RTVV i l'Institut Valencià de la Joventut (IVAJ).

El pacte, forçat per una situació d'aturada que els grans poders econòmics no volien suportar, va resultar tan beneficiós per a UV, que, sorpresos, els responsables del partit no trobaven en un primer moment noms per a tots els càrrecs aconseguits. L'inesperat acord provocà dues relliscades: primer va ser la Conselleria d'Agricultura i Medi Ambient. Malgrat que tots els pronòstics li la donaven a Hèctor Villalba, el diputat millor preparat del grup regionalista i el que més fèrriament defensa la independència del partit, Villalba renuncià i deixà entendre que no volia ser un instrument en un govern realment controlat pel PP i preferia la independència que li donava

Més blava del pastís

el seu càrrec de diputat. Al cadavall, el càrrec anà a parar a mans de M. Àngels Ramon Llin, del clan dels Ramon; una jove sense altra experiència que la seua direcció de les joventuts del partit i que va mentir descaradament informant els periodistes que era llicenciada en dret quan encara no ha aprovat totes les assignatures. La segona ensopegada va ser l'elecció de Santiago Cervino, com a màxim responsable de l'Institut Valencià de la Joventut. Cervino sense cap experiència en les relacions públiques, va entrar en l'ens demanant, com a primea informació, quant anava a cobrar i quanta gent podia col·locar. El partit va ser més dur amb ell que no amb la consellera, a qui ni tan sols amonestà, i el va substituir per Pasqual Durà.

Propaganda més que assegurada.

Passades les primeres setmanes d'acoblament al càrrec, l'elecció dels de Lizondo ha començat a donar fruit i s'ha demostrat ben productiva. El president de les Corts ha retornat a l'estratègia que tan bé va explotar al consistori municipal mitjançant l'explotació abusiva de les possibilitats protocolàries i s'ha convertit en l'ombra de Zaplana, a qui sovint arrabassa el protagonisme amb la seua actitud, moltes vegades grollera; l'objectiu és clar: que en parlen. No importa molt com. Els qui pensaven que el càrrec relegava Lizondo a un segon pla, bàsicament perquè un president de les Corts ha de limitar-se a ordenar el funcionament parlamentari i per tant ha de parlar ben poc, anaven totalment errats.

Les altres àrees donen també a UV un protagonisme, en moltes ocasions major que el del PP. La Conselleria unificada d'Agricultura i Medi Ambient, tot i que controla un pressupost de 34.000 milions i no és per això de les més importants en quant a diners, té una importància propagandística i "sentimental" que els unionistes poden explotar com ningú. Les reivindicacions dels tarongerers enfront de Brussel·les, origen del primer viatge de la consellera, o les campanyes populars de repoblament són una escaparata impagable que el PP ja comença a témer. Encara més enllà poden anar les campanyes de l'IVAJ, un institut pel qual cada any passen milers de joves valencians a obtenir el carnet d'estudiant, a buscar un bitllet barat per viatjar o a inscriure's en un

Maria Àngels Ramon Llin, consellera d'Agricultura i Medi Ambient. Malgrat que l'ex-presidenta de les joventuts d'UV controla una conselleria de segona quant a pressupost, l'opinió pública està especialment sensibilitzada respecte a les qüestions que s'hi tracten, com la destrucció del medi ambient o la competència de productes hortofrutícoles de fora de la CEE, que faciliten les reivindicacions simbòliques i poc compromeses però de gran rendibilitat propagandística.

dels centenars de camps d'estiu que s'hi organitzen. L'IVAJ, amb un pressupost de més de 2.000 milions de pessetes, permet, a més, realitzar centenars de contractacions temporals per a joves que no han de passar gaires controls administratius i que si abans permeteren formar i mantenir una bona colla de les Joventuts Socialistes, ara són el destí natural per als cadells de Lizondo. L'IVAJ assegura també un bon nombre de fulls publicitaris i escrits propagandístics que permetran a UV utilitzar el seu únic argument existencial: la llengua i les normes amb què s'ha d'escriure.

On UV ha tret la millor tallada ha estat a la Televisió valenciana, on a més d'haver col·locat Leonardo Ramon com a president del consell d'administració, ha pogut triar el 20% dels llocs de designació política. Entre aquest 20% però, es troben les àrees d'esports i programes que, al capdavant, controlen més del 75% del total del pressupost de l'ens, que enguany arribava a més de 13.000 milions de pessetes.

Entre altres preguntes, una sorgeix amb evident prioritat: marcarà també UV el model de llengua que utilitzaran en les àrees que controla?

En aquesta qüestió com en moltes d'altres, avui, el Partit Popular té l'última paraula i finalment haurà de decidir entre cedir davant les posicions cada vegada més radicalitzades i irracionals del seu soci o tallar-li unes ales cada vegada més pesades per als conservadors. Fins ara, els homes de Zaplana, pressionats pels poders econòmics i els constants "suggeriments" de la direcció del diari *Las Provincias*, han optat per donar a UV tot el que ha volgut, i més; encara, del gran pastís. Ara, les concessions comencen a passar al president Eduardo Zaplana la seua corresponsal Jordi Sebastià

